

nogen væsentlig Forøgelse, og en Forøgelse af Sekondlöjtnanternes Antal med 3 er det heller ikke. Jeg beklager derfor, at det ærede Flertal har villet nægte denne Bevilling. — Der er dernæst under samme Paragraf foresat en Bemærkning, som den ærede Ordfører omtalte paa et andet Punkt i Betænkningen, nemlig en Udtalelse om, at den stete Anvendelse af Instramenter som Artillerister skulde være stridende mod Hærløvens Bestemmelser eller, som den ærede Ordfører sagde, i alt Fald ikke stemmer dermed. Jeg tror, at naar man her ganske nøgternt paa Sagen, vil man dog maaske give mig Ret i, at det ikke alene er en forstandig, men ogsaa en fuldstændig berettiget Foranstaltning, som er gennemført af den højtærede Krigsminister. Hvad er det nemlig, der er stet? Der er stet det, at paa Grund af den Omstændighed, at Rekrutternes Antal til Fodfolket i de sidste Aar har været væsentlig større end paaregnet — naar jeg ikke tager meget fejl, er det normale Antal Rekrutter for Fodfolkets Vedkommende pr. Bataillon 480, men er det sidste Aar steget til 650 Mand, altsaa væsentlig større end det, man egentlig har paaregnet — af dette overskydende Mandskab er saa 18 Mand pr. Bataillon, som frivillig har udtalt Ønsket om at komme til Tjeneste ved Jægerregimentet, eller en Tjeneste af 6 Uger ved Fodfolket bleven overført til Artilleriet. Derfor det skulde være stridende mod Hærløvens Bestemmelser, maatte det jo være saaledes, at nogle af de Rettigheder, som enten ere tillagte enkelte Individier eller de enkelte Afdelinger eller Institutioner ved Hærløven, ere bleve krævede, men lad os se, hvorledes det er. Det paagældende Mandskabs Ret kan sandelig ikke siges at være krævet, thi det er frivillig gaaet ind derpaa og er ikke kommet til at ligge en eneste Dag mere til Tjeneste, tværtimod endogsaa noget kortere, og hvad angaar Kammeraterne af samme Vaaben, er deres Ret ligesaa lidt bleven krævet, thi der er ikke af Hensyn hertil bleven en eneste Mand liggende mere inde til Tjeneste eller udtaget en eneste Mand mere til forlænget Tjeneste, Underforordtjeneste, der er tværtimod stet tilsvarende Afslag paa Grund af Overførelsen. Der er altsaa ingen Individier, hvis Ret paa nogen mulig Maade kan siges at være traadt for nær, men det er heller ikke Tilfældet med Afdelingerne og Vaabenarterne, thi for Fodfolkets Vedkommende er det jo klart, at det ikke er nogen Fordel. Det er jo en Fordel, at der er et passende Antal Rekrutter pr. Bataillon, men der er dog en Grænse, som i og for sig ikke maa

ønskes overstreden. Naar vi nu vide, at der vistnok aldrig føres nogen Krig, hvor det ikke jævnlig sker, at under Feltforhold overføres Mandskab til under Omstændigheder at tjene et andet Vaaben, naar der er Behov — naar vi nu se, hvorledes det vil gaa i Tilfælde af en Mobilisering, naar Rekrutternes Antal ved Fodfolket er større end det er beregnet som det normale, og der altsaa vil behøves færre Aargange til at tilvejebringe den fulde Stridsstyrke, som behøves i Mobiliseringsøjeblikket, og naar samtidig ved Feltartilleriet den sædvanlige Tilgang er for lille, saa vil det bevirke, at man vil være nødsaget til at gaa tilbage til endnu langt ældre Aargange. Nu hjemler ganske vist Vernepligtsloven Krigsbestyrelsens fulde Ret til at indkalde af forskellige Vaabenarter uafhængig af, om der ved en Vaabenart bliver indkaldt langt ældre Aargange end ved andre, og naar det er nødvendigt, staa Krigsbestyrelsen lige over for en Pligt til at benytte denne Bestemmelse, men i og for sig er det ikke i det væsentlige Mandskabs Interesse, at saadant sker, og det er en human Foranstaltning, naar det kan ordnes saaledes, at de Aargange, der indkaldes, nogenlunde kunne være ensartede for de forskellige Vaabenarter. Det er en af de store Fordele, som netop naas ved denne Foranstaltning, som derfor ikke paa nogen Maade kan være til Præjudice for Mandskabet, men tværtimod et Gode for Mandskabet. Det er en Foranstaltning, der haabe er i Hærens og Individernes Interesse, og med Hensyn til Berettigelsen da er der ikke nogen som helst Tvivl om, at ligesom Krigsministeren er fuldt berettiget til at forsette Officerer fra en Afdeling til en anden, fra et Vaaben til et andet og kan gøre det samme med Underofficererne, saaledes har han utvivlsomt samme Ret over for menige, noget, som til alle Tider har været anerkendt. Jeg tror rolig at kunne sige, at der næppe er gaaet et eneste Aar, uden at saadant er stet, og jeg kan derfor ikke paa dette Punkt dele den ærede Ordførers Opfattelse. — Jeg skal i øvrigt med Hensyn til de Endringsforslag, som ligge for, ikke opholde mig ved dem, som vi nu have talt om i 4—5 Aar, disse Bevillinger antager jeg ere i Grunden nærmest at betragte som nogle, der nægtes af Flertallet, fordi de en Gang have været nægtede de foregaaende Aar paa Grund af, at de have været tagne paa provisorisk Bevilling uden Folketingets forudgaaende Samtykke. Der har i foregaaende Aar saa mange Gange været talt for de enkelte Bevillinger, at jeg anser det for fuldstændig overflødig og øksesløst at gen-